

Жалбена комисија судова, у већу састављеном од Мире Ђорђевић, председника већа, Драгице Вранић и Мирјане Пузовић, чланова већа, решавајући о жалби [REDACTED], изјављеној против решења председника [REDACTED] . године, на основу члана 142. и члана 144. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05...9/26) и члана 136. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ бр. 18/16...2/2023-Одлука УС), у поступку утврђивања права на годишњи одмор за 2026. годину, на седници одржаној 15.05.2026. године, донела је

### РЕШЕЊЕ

**ОДБИЈА СЕ** жалба [REDACTED], изјављена против решења председника [REDACTED] . године, **као неоснована**.

### Образложење

Решењем председника [REDACTED] . године, државном службенику [REDACTED], запосленој у [REDACTED] на извршилачком радном месту виши судијски сарадник, у звању самостални саветник, утврђено је право на годишњи одмор за 2026. годину у укупном трајању од 29 радних дана.

Против наведеног решења (у жалби очигледном омашком погрешно означеног [REDACTED]), [REDACTED] је благовремено изјавила жалбу из свих законских разлога. Указала је да је доношењу ожалбеног решења претходило доношење решења председника [REDACTED] . године, којим је оцењена за период од 01.01.2025. до 31.12.2025. године оценом „истиче се“. Даље је навела да је против наведеног решења од 25.02.2026. године, поднела приговор радном телу Високог савета судства 09.03.2026. године који је допунила 11.03.2026. године, а о ком приговору још није одлучено. Истакла је да у правној поуци тог побијаног решења, није наведено да приговор не одлаже извршење. Указала је да из образложења ожалбеног решења од 16.04.2026. године, између осталог, произлази да јој по основу доприноса на раду припадају 3 радна дана („испунио очекивања“), односно да јој је на основу решења председника [REDACTED] . године, које није коначно, смањен број дана одмора по основу доприноса на раду. Предлаже да Жалбена комисија судова усвоји жалбу и укине побијано решење.

У одговору на жалбу, првостепени орган је навео да је ожалбено решење донето пре краја априла 2026. године, сагласно одредби члана 13. Посебног колективног уговора за државне органе којом је прописано да се време коришћења годишњег одмора утврђује планом коришћења годишњег одмора као и да план коришћења годишњег одмора доноси руководилац органа најкасније до краја априла календарске године. Истакао је да је ожалбено решење донето у најбољем интересу жалиље узимањем у обзир оценом именоване за 2025. годину из решења [REDACTED] . године, како запослена не би била оштећена у

поступку одлучивања о дужини годишњег одмора за 2026. годину тиме што јој по основу радне успешности не би припао ни један радни дан.

Након оцене навода жалбе, ожалбеног решења, одговора на жалбу и достављених списа, Жалбена комисија судова је нашла да је жалба неоснована.

Одредбом члана 14. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05...9/26), прописано је да државни службеник има право на одморе и одсуства према општим прописима о раду и посебном колективном уговору. Према ставу 2 истог члана, државни службеник има право на годишњи одмор од најмање 20 а највише 35 радних дана, према мерилима одређеним посебним колективним уговором.

Према члану 69. став 1. истог закона, у свакој календарској години запослени има право на годишњи одмор у трајању утврђеном општим актом и уговором о раду, а најмање 20 радних дана.

Одредбом члана 12. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“ број 38/19...44/23) прописана су мерила за утврђивање годишњег одмора на начин да се дужина годишњег одмора запосленом утврђује тако што се законски минимум од 20 радних дана увећава према наведеним критеријумима, између осталог, по основу радне успешности: тако што се запосленом са оценом „превазишао очекивања“ увећава за 5 радних дана и запосленом са оценом „испунио очекивања“ увећава за 3 радна дана.

Према члану 13. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе, време коришћења годишњег одмора утврђује се планом коришћења годишњег одмора. Према ставу 2 истог члана, план коришћења годишњег одмора доноси руководилац органа најкасније до краја априла календарске године, након претходно прибављеног мишљења руководиоца унутрашњих организационих јединица државног органа, водећи рачуна о писаном захтеву запосленог.

Одредбом члана 14. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе, прописано је да се на основу плана коришћења годишњег одмора, доноси за сваког запосленог решење којим се утврђује укупно трајање годишњег одмора према мерилима из члана 12. овога уговора и време коришћења годишњег одмора.

Жалбена комисија судова налази да је ожалбено решење правилно и законито те да је првостепени орган у предметном поступку у свему поступио у складу са прописима. Наиме, из цитираних одредаба произлази да се план коришћења годишњег одмора доноси најкасније до краја априла календарске године, након чега се доносе појединачна решења за сваког запосленог којим се утврђује укупно трајање годишњег одмора према мерилима из члана 12. Посебног колективног уговора за државне органе. Циљ таквог уређења је правовремено планирање годишњих одмора запослених ради обезбеђења довољног броја запослених у сваком тренутку како би државни орган правилно и несметано функционисао.

Према томе, првостепени орган је био у обавези да за жалиљу, као и за све друге запослене, донесе решење у прописаном року, што је и учинио, одлучујући ожалбеним решењем на основу стања у време његовог доношења.

- [REDACTED] – 2 примерка,  
од којих један доставити жалиљи  
-Архиви

